

Standpunkter have søgt at vige tilbage, den sunde Sands, Almensandsen, synes mere og mere at komme til Orde, at befrugte Mænstemeningen, saaledes at, hvis man ikke atter ligesom skulde falde tilbage, maa der kunne komme et fornuftigt Resultat ud af dette. Der er fremkommet forskellige Standpunkter under Forhandlingerne, og de ere mange. Det første Standpunkt interesserer mig mest som Modstandsstandpunkt mod den Betragtning, jeg har, fordi det efter min Mening er det klareste i Formen. Det er dette: Loven indeholder indirekte Forbud, sig det rent ud: Forbud mod Margarin, Danmark et rent Land, Loven føres til England i Oversættelse, følger med hver Bøtte, Smørret efteres ogsaa i England af der ansatte Funktionærer, man indpaffer dansk Smør i disse oversatte Love, Alt er rent, vi have værget vore 50 Millioner o. s. v., det er en hel Gevinst ligesom ved Svinepesten af mange Millioner, 50 Millioner her og 33 Millioner hist, det er en Lov, der kan batte. Det blev udtrykt, saaledes som fornylig en Landboforening har udtrykt det, ganske med de samme Ord, men Tanken er den samme. Landboforeningen siger: Forbud mod Indførsel og Udførsel af og Fabrikation af Margarin, stærk Kontrol og streng Straf for Overtrædelser, alt Smør — ikke Butte-rine — der skal udføres, stemples og klassificeres paa Statens Foranstaltning. (Kjær: Hvilken Landboforening er det?) Jeg kunde sige det ærede Medlem det, men hvorfor? Hvorfor skal jeg stille en Entelt i Gabetøken, naar den samme Betragtning gaar igjennem hele den agrariske Bevægelse. Altsaa, alt Smør skal udføres og klassificeres paa Statens Foranstaltning. Sikken en Politistat dette fri Land gjorde sig til! England vilde beundre os! Nei, mine Herrer, England vilde stamme sig over sine gamle Frænder. Jeg tror, det er en Misforstaaelse med det „rene“ Land. Et Land, der indfører mange Millioner Pund — og hvis Fabrikation af Margarin bliver forbudt, endnu mere — og kunde indføre mere af daarlignende Smør, udenlandsk Margarin, udenlandsk Fedt, og som har Raad til at foretage de forskjellige Blandinger o. s. v., skulde være i Stand til at byde England Garanti i Lovgivningen for at være et rent Land! Eller hvis man vilde forbyde det Altsammen, og saa sige: Det er et rent Land, det er rent Smør, hvem indestaar os saa for, at Fabrikationen af Natursmørret alle Steder foregaar i Renlighed, at dette rene Land har rent Smør uden Affmag af Fedt, uden olieagtig og harst Affmag, selv

om man lægger nok saa mange Love derom som Indpavningspapir. Jeg tror, det er en ren Theori at mene, at Engellskændene tage Etiketten i Stedet for Varen selv, og at det er med Etiketten paa Smør samt dette Lovforslag at Kjøbmændene i England skulle fikke sig og give Ordre. Nei, det har jeg ikke den mindste Tro til. Naar en saadan Lov udfommer her i Landet, ville vi lige saa lidt være garanterede for, naar vi sende vor Bøge hen til Kjøbmanden efter Smør, at det saa er rent Smør, fint Smør (Af-brydelse). Ikke rent, men ufint Smør skulde kunne gaa i England til høieste Pris, det mener det ærede Medlem fra Aarhus. Naar jeg siger „rent Smør“, mener jeg „fint Smør“. Jeg har den Tro, at de ville bære sig ad der, som vi bære os ad herhjemme: Vi stole først paa Kjøbmandens Retfærdighed og Redelighed og dernæst paa hans Interesse i at beholde os, som Kunde, isvrigt kan man naturligvis ved Undersøgelse fikke sig som ved enhver anden Vare, at Redeligheden fortsættes og ikke forskjørtjes ved hans Medhjælpere eller ved ham selv. Akkurat paa samme Maade gaar det til ved Handelen mellem Land og Land. Man stiller England og Danmark lige overfor hinanden som Kunde og Kjøbmand; hvor urimeligt! Det er jo den enkelte Producent eller Handlende her, som har enkelte Kunder i England, til hvem han sælger under sin Garanti; men hvem i Alverden veed, om disse Lustinder af Pou'er og Petere handle redelige nei! man maa sige: Pas, du engelske Forbruger selv derpaa. Det foregaar jo merkantil saaledes, at Forbrugerne i England isger sin engelske Kjøbmand, denne indestaar ham for fint Smør og han veed, at der er en Lovgivning i Danmark allerede nu, som kan garantere enhver redelig Kjøbmand i Danmark, at der sælges ham ægte Smør, og dermed Punktum. Deri ligger Garantien for England lige overfor os, for, at de faae rent Smør; men jeg vil sige, om det ikke er en Fantasi med dette rene Land, som vi ville give det praktiske England en Forestilling om ved denne Lov. Om vi endog vedtage denne Politiforanstaltning om, at alle Varer skulde stemples og klassificeres paa Statens Foranstaltning, er det dog Fantasi at tro, at Englænderne skulde finde sig betryggede derved; nei, der skal Mere dertil, bare det til, at vi levere fine Varer og handle med redelige Folk.

Men selv om der nu ikke var Andet, kan jeg ikke se rettere, end at der i et absolut Forbud er Fare for vore smaa Smørproducenter. Vi maa nemlig erindre, at fastsætte vi ved Lov et rent Forbud mod Marga-